

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.07.2014, sen. zn. 29 NSČR 79/2014, ECLI:CZ:NS:2014:29.NSČR.79.2014.1

Číslo: 20/2015

Právní věta:

„Další“ insolvenční návrh podaný u „jiného“ soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, se považuje za „přistoupení k řízení“ o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, jakmile dojde „jinému“ soudu (§ 107 odst. 1, věta první, insolvenčního zákona), za „dalšího“ insolvenčního navrhovatele se ovšem osoba, která „další“ insolvenční návrh podala, považuje až od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu (§ 107 odst. 1, věta druhá, insolvenčního zákona).

Jakmile soud, u kterého byl podán „další“ insolvenční návrh (lhostejno, zda jde o soud okresní nebo o soud krajský, jenž by jinak mohl být považován za „insolvenční soud“), zjistí, že řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu probíhá u jiného soudu, neprodleně postoupí „další“ insolvenční návrh soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, aniž by přijímal jakékoliv rozhodnutí nebo činil kroky jinak předepsané pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem (ať již by šlo o vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, o výzvu věřitelům k přihlašování pohledávek v době před rozhodnutím o úpadku, o výzvu k odstranění vad insolvenčního návrhu nebo jeho příloh, o usnesení o místní či věcné nepříslušnosti soudu nebo o usnesení o zastavení řízení pro překážku věci zahájené). Jestliže soud některé z kroků předepsaných pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem přesto učiní, např. zapíše-li „další“ insolvenční návrh pod samostatnou spisovou značkou a vydá-li a zveřejní-li vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, nečiní to z něj pro poměry daného dlužníka „insolvenční soud“ (prvního stupně) ve smyslu ustanovení § 2 písm. b) insolvenčního zákona; tím je pouze soud, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

Příhláška pohledávky podaná věřitelem do insolvenčního řízení vedeného na základě „dalšího“ insolvenčního návrhu samostatně (a chybně) u jiného soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, nemá ve smyslu ustanovení § 173 odst. 4 insolvenčního zákona účinky přihlášky podané u „insolvenčního soudu“.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.07.2014

Spisová značka: 29 NSCR 79/2014

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvenční návrh

Předpisy: § 107 odst. 1 IZ.

§ 107 odst. 2 IZ.

§ 14 o. s. ř.

§ 173 odst. 4 IZ.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 28. 4. 2014, č. j. MSPH 77 INS 11631/2014-A-6 (ve znění opravného usnesení ze dne 28. 5. 2014, č. j. MSPH 77 INS 11631/2014-A-20) rozhodl M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále též jen „insolvenční soud“) o insolvenčním návrhu ze dne 25. 4. 2014, jímž se první (tehdy jediný) insolvenční navrhovatel T domáhal zjištění úpadku dlužníka W tak, že vyslovil svou místní nepříslušnost (bod I. výroku), s tím, že po právní moci tohoto rozhodnutí bude věc postoupena Krajskému soudu v Brně (bod II. výroku).

Proti usnesení insolvenčního soudu podal odvolání dlužník i insolvenční navrhovatel T. Insolvenční navrhovatel T pak v průběhu odvolacího řízení, vedeného u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 77 INS 11631/2014, 4 VSPH 1030/2014, podáním datovaným 23. 5. 2014 vznesl návrh na vyloučení všech soudců Vrchního soudu v Praze, konkrétně pak vůči členům senátu 4 VSPH Mgr. L. D. a JUDr. L. D.

Námítku podjatosti označených soudců odůvodnil insolvenční navrhovatel T tím, že „disponuje informacemi“, že uvedení soudci jsou v přátelském vztahu s JUDr. V. R. (bývalým dlouholetým vedoucím Vrchního státního zastupitelství v Praze, které sídlí ve stejné budově jako Vrchní soud v Praze), když „je obecně známo“, že soudci Vrchního soudu v Praze se „zpravidla dobře znají“ se státními zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze, včetně těch nyní již bývalých. Je dále známo (pokračuje tamtéž insolvenční navrhovatel T), a to zejména z tisku, že hlavní podstatou právních služeb, jež V. R. nyní poskytuje svým klientům jako advokát, je využívání svých kontaktů, zpravidla nabytých z doby své vrcholné funkce, na vlivné osoby ze soudnictví, Policie České republiky a ze „sektoru“ státního zastupitelství. Lze se (proto) důvodně domnívat, že vzhledem k tomuto poměru by mohl být narušen spravedlivý rozhodovací proces v této věci. Z „opatrnosti“ je pak vznášen též návrh na vyloučení těchto dalších soudců:

JUDr. M. B., Mgr. T. B., JUDr. J. B., JUDr. J. H., JUDr. A. J., JUDr. J. K., JUDr. M. K., Mgr. M. L., Mgr. I. M. a Mgr. M. S. (ta je ve výroku tohoto rozhodnutí označena již pod svým současným příjmením H.).

Insolvenční navrhovatel T „korektně uvádí, že nemá informace, že by v této konkrétní věci již k intervenci došlo, ale s ohledem na popis věci nelze tuto skutečnost vyloučit“.

Vztah V. R. k tomuto insolvenčnímu řízení pak insolvenční navrhovatel T popisuje tak, že V. R. je blízkým přítelem advokáta Mgr. P. K., který má se svou manželkou, soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 10, Mgr. M. K., trvalé bydliště na stejné (v podání označené) adrese jako Ing. Mgr. P. B. Ing. Mgr. P. B. pak:

- 1) ovládá dlužníka (přes třetí osoby),*
- 2) do ledna 2012 byl předsedou představenstva dlužníka a zřejmě je zodpovědný za nezákonné machinace, pro které Česká národní banka odňala dlužníku licenci k provozování činnosti spořitelního družstva,*
- 3) je trestně stíhán za podvody spojené s firmou R., s. r. o. (kde jej obhajoval V. R., jenž docílil zastavení trestního stíhání),*
- 4) sám nebo prostřednictvím třetích osob (např. P. K.) najímá V. R. k různým nestandardním*

postupům,

5) je advokátním koncipientem v advokátní kanceláři, v níž je společníkem P. K.

Insolvenční navrhovatel T dovozuje, že V. R., P. K. a P. B. jsou nyní vlastně organizovaná skupina (k čemuž vznáší tvrzení o reálně jiných, než v katastru nemovitostí vyznačených, vlastnických vztazích k domu, kde mají trvalé bydliště P. K., M. K. a P. B. a o vazbě P. K. a P. B. na osobu jménem K. I., jež je novým členem představenstva společnosti RC, a. s.).

Výše uvedený popis situace je podle insolvenčního navrhovatele T podstatný pro pochopení možné podjatosti JUDr. L. D. a Mgr. L. D., případně dalších soudců Vrchního soudu v Praze.

JUDr. L. D. je podle insolvenčního navrhovatele T znám jako soudce, který se svým „přelomovým“ rozhodnutím ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. [12 Cmo 496/2008](#), jako první postavil proti zvlášť tzv. arbitrážních center a cca o 2 roky později převzal v zásadě jeho argumentaci ve svém stanovisku Nejvyšší soud. Tato právní argumentace byla pro dlužníka (vzhledem k podobě rozhodčích doložek v jeho smlouvách) v zásadě likvidační. P. B. byl nucen vyvinout maximální úsilí, aby JUDr. L. D. přesvědčil, aby přehodnotil své negativní postoje ohledně využívání služeb RC, a. s. (v čemž se měl angažovat P. K. a V. R.). Insolvenční navrhovatel T sice neví, zda reálně došlo k ovlivnění soudců Vrchního soudu v Praze, přesto zde (podle něj) „zůstává důvodné podezření“, že vztahy mezi soudci Vrchního soudu v Praze (jmenovitě JUDr. L. D. a Mgr. L. D.) a osobami spojenými s dlužníkem (jmenovitě P. K. a V. R.) existují a nelze vyloučit, že by ze strany Vrchního soudu v Praze mohlo dojít k nějakému nestandardnímu rozhodnutí, případně rozhodnutí v zájmu dlužníka (jenž chce řešit svou insolvenční v Brně).

Dlužník ve vyjádření k námitce podjatosti odmítá jakékoliv ovlivňování soudců Vrchního soudu v Praze a poukazuje na to, že insolvenční navrhovatel T sám uvádí, že nemá informace o tom, že by v této konkrétní věci došlo k nějaké intervenci.

V námitce podjatosti označení (ve výroku tohoto usnesení vypočtení) soudci Vrchního soudu v Praze se k námitce podjatosti vyjádřili postupně v době od 30. 6. 2014 do 14. 7. 2014.

Ze soudců senátu 4 VSPH se JUDr. L. D. vyjádřil tak, že mu nejsou známy žádné okolnosti, pro které by mohl být vyloučen z rozhodování této věci (když nemá žádný vztah k účastníkům ani k věci). V. R. zná jen od vidění, občas jej potkal na pracovišti (tj. v budově Vrchního soudu v Praze a Vrchního státního zastupitelství v Praze), leč nikdy s ním nemluvil, nebyl s ním ani v jiném kontaktu a V. R. není jeho přítelem ani známým. Tvrzení insolvenčního navrhovatele T, že je v „přátelském vztahu“ s V. R., je zcela nepravdivé. JUDr. A. J. uvedla, že nemá žádný vztah k účastníkům ani k jejich zástupcům, nemá vztah k projednávané věci a nemá žádný zájem na jejím výsledku a nejsou jí známy žádné okolnosti, které by zakládaly její podjatost v dané věci. Mgr. L. D. se k věci vyjádřil tak, že V. R. osobně nezná, nemá k němu žádný vztah a necítí se být podjatým.

Soudci zastupujících senátů 2 VSPH a 3 VSPH vesměs shodně uvedli, že nemají žádný vztah k projednávané věci, k účastníkům řízení ani k jejich zástupcům. JUDr. M. B. doplnil, že nezná P. K. ani P. B. S V. R. se služebně stýkal v době svého působení v pozici předsedy Krajského soudu v Hradci Králové (od 1. 4. 1999). Jejich vztahy byly kolegiální, tykají si. Po odchodu V. R. do advokacie se již nestýkají. JUDr. J. B. doplnil, že V. R. zná z doby jeho působení ve funkci na Vrchním státním zastupitelství v Praze, s tím, že poté, co V. R. funkci opustil, se již nestýkají.

N e j v y š š í s o u d rozhodl tak, že soudce Vrchního soudu v Praze nevyloučil z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. MSPH 77 INS 11631/2014, 4 VSPH 1030/2014.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle ustanovení § 14 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jsou soudci a přísedící vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti (odstavec 1). U soudu vyššího stupně jsou vyloučeni i soudci, kteří projednávali nebo rozhodovali věc u soudu nižšího stupně, a naopak. Totéž platí, jde-li o rozhodování o dovolání (odstavec 2). Z projednávání a rozhodnutí žaloby pro zmatečnost jsou vyloučeni také soudci, kteří žalobou napadené rozhodnutí vydali nebo věc projednávali (odstavec 3). Důvodem k vyloučení soudce (přísedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přísedícího) v řízení o projednávání věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (odstavec 4).

Dle ustanovení § 16 odst. 1 o. s. ř. o tom, zda je soudce nebo přísedící vyloučen, rozhodne nadřízený soud v senátě.

Rozhodnutí o vyloučení soudce podle ustanovení § 14 o. s. ř. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod); soudce lze vyloučit z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen ze zákonných důvodů, které mu brání věc projednat a rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Podle ustáleného výkladu podávaného soudní praxí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sen. zn. [29 NSČR 26/2012](#), uveřejněné pod číslem 85/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu) soudcův poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávání věci. Tak je tomu bezpochyby v případě, kdy by soudce sám byl účastníkem řízení, ať na straně žalobce či na straně žalovaného, nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech (např. kdyby jinak mohl být vedlejším účastníkem). Poměrem k věci se také rozumí situace, kdy soudce získal o věci poznatky jiným způsobem než z dokazování při jednání (např. jako svědek vnímal skutečnosti, které jsou předmětem dokazování), a v důsledku toho je jeho pohled na dokazování zjištěné skutkové okolnosti případu deformován jeho dalšími poznatky zjištěnými mimoprocesním způsobem. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak zjevně nepřátelský.

Ve světle takto vymezených kritérií pak Nejvyšší soud uzavírá, že spleť vztahy popisované insolvenčním návrhovatelem T mezi V. R., P. K., P. B. (ve vazbě na dlužníka) nemají žádnou vypovídací schopnost o jakémkoliv „důvodu“ pochybovat o nepodjatosti označených soudců Vrchního soudu v Praze. „Důvod“ pochybovat o nepodjatosti soudce ve smyslu výše uvedeného je dán, je-li zde objektivní skutečnost (nikoliv pouhá domněnka nebo pouhé difamující tvrzení), která, poměřeno „věcí“, „osobami účastníků“ nebo „osobami jejich zástupců“, vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti soudce (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. [II. ÚS 105/01](#), uveřejněný pod číslem 98/2001 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu).

Insolvenční návrhovatel T o konkrétním vztahu označených soudců k V. R. netvrdí ničeho a své „důvodné“ podezření spojuje s tvrzeními, jejichž obecnou známost předjímá a která pro svůj spekulativní charakter (srov. předpoklad, že všichni soudci Vrchního soudu v Praze se znají se všemi - i bývalými - státními zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze) nejsou způsobila vést k vyloučení označených soudců.

Žádné ze „skutkových“ tvrzení insolvenčního návrhovatele T nevede (i kdyby bylo shledáno pravdivým) k závěru, že V. R. je na insolvenčním řízení nějak účasten, ani k závěru, že by byl v jakémkoliv vztahu (lhostejno, zda v přátelském nebo nepřátelském) k některému z označených soudců. Skutečnost, že V. R. stál po určitou dobu v čele úřadu (Vrchního státního zastupitelství v

Praze), jenž sídlí ve stejné budově jako Vrchní soud v Praze, důvod pochybovat o nepodjatosti kteréhokoliv ze soudců Vrchního soudu v Praze sama o sobě nezakládá, přičemž takový důvod se nepodává ani z vyjádření dotčených soudců, včetně vyjádření JUDr. M. B. a JUDr. J. B. (k tomu, že pouhé pracovní /kolegiální/ vztahy nezakládají důvod pochybovat o nepodjatosti soudce, srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. [4 Nd 201/2011](#)).

To, že námitka založené na tom, jak JUDr. L. D. rozhodoval v jiné věci o právní otázce, která mohla mít v konečném důsledku vliv na podnikání dlužníka, není námitkou způsobitou vést k vyloučení tohoto soudce, je zřejmé již z dikce § 14 odst. 4 o. s. ř.

Nejvyšší soud tudíž nemá námitku podjatosti za důvodnou, pročež rozhodl, že označení soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování označené odvolací věci.

S přihlédnutím k obsahu podání Ing. J. P., datovaného 2. 7. 2014, došlého insolvenčnímu soudu poštou 10. 7. 2014 (A-52), považoval Nejvyšší soud od 10. 7. 2014 za „dalšího“ (druhého) insolvenčního navrhovatele rovněž J. P.

Nejvyšší soud nepřehlédl, že insolvenčnímu soudu došlo 7. 7. 2014 podání věřitele H, datované 27. 6. 2014, označené jako „Přistoupení dle § 107 insolvenčního zákona“, přepravované poštou (A-49) a že po zahájení insolvenčního řízení v této věci (po 25. 4. 2014) dne 17. 6. 2014 podala u Krajského soudu v Brně insolvenční návrh na majetek dlužníka Mgr. J. S. (věc je vedena pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014) a dne 24. 6. 2014 podal u Krajského soudu v Brně insolvenční návrh na sebe sám dlužník (věc je vedena pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014).

Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014:

- 1) Došlo soudu 4. 7. 2014 (poštou) podání věřitele H, datované 27. 6. 2014, označené jako „Přistoupení dle § 107 insolvenčního zákona“. Jde o podání identické (až na označení soudu, jemuž je adresováno) s podáním věřitele H v této insolvenční věci.
- 2) Došlo soudu 4. 7. 2014 (poštou) podání věřitelky M. S. datované 30. 6. 2014 a označené jako „Přistoupení k insolvenčnímu řízení“.
- 3) Došlo soudu 9. 7. 2014 (osobně) podání J. P., datované 2. 7. 2014. Jde o podání identické (až na označení soudu, jemuž je adresováno) s podáním J. P. v této insolvenční věci.

Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014:

- 1) Krajský soud v Brně usnesením asistenta soudce ze dne 25. 6. 2014, č. j. KSBR 45 INS 17396/2014-A-14, zastavil insolvenční řízení (o insolvenčním návrhu dlužníka) pro překážku věci zahájené (§ 83 odst. 1, § 103 a § 104 odst. 1, věta první, o. s. ř.), kterou má tvořit insolvenční řízení ve věci vedené na majetek dlužníka u Městského soudu v Praze.
- 2) Dne 26. 6. 2014 podal dlužník odvolání proti usnesení o zastavení insolvenčního řízení (A-16), které posléze, podáním došlým Krajskému soudu v Brně 10. 7. 2014, vzal zpět.

Podle ustanovení § 97 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (v aktuálním znění, pro věc rozhodném), insolvenční návrh musí být v listinné podobě opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala, nebo v elektronické podobě jejím uznávaným elektronickým podpisem, nebo zaslán prostřednictvím její datové schránky; jinak se k němu nepřihlíží (odstavec 2). O tom, že se k insolvenčnímu návrhu nepřihlíží, vyrozumí insolvenční soud insolvenčního navrhovatele usnesením, proti němuž nejsou opravné prostředky přípustné a které mu doručí zvlášť; ustanovení tohoto zákona o doručení vyhláškou se nepoužije (odstavec 4).

Dle ustanovení § 107 insolvenčního zákona další insolvenční návrh podaný na majetek téhož dlužníka

dříve, než insolvenční soud vydá rozhodnutí o úpadku, se považuje za přistoupení k řízení. Od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu, se osoba, která jej podala, považuje za dalšího insolvenčního navrhovatele (odstavec 1). Pro dalšího insolvenčního navrhovatele platí stav řízení v době jeho přistoupení k řízení (odstavec 2).

Ve smyslu ustanovení § 2 písm. c) insolvenčního zákona se insolvenčním návrhem rozumí u insolvenčního soudu podaný návrh na zahájení insolvenčního řízení. K tomu, aby o příslušném podání mohlo být uvažováno jako o „insolvenčním návrhu“ (aby se k němu jako k takovému přihlíželo), musí být insolvenční návrh podaný v listinné podobě opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala, nebo v elektronické podobě jejím uznávaným elektronickým podpisem, nebo zaslán prostřednictvím její datové schránky (srov. § 97 odst. 2 insolvenčního zákona). Tento požadavek přitom platí jak pro „původní“ (první) insolvenční návrh, tak pro „další“ insolvenční návrh. Srov. k tomu důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sen. zn. [29 NSČR 20/2012](#), uveřejněného pod číslem 98/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 98/2012“), jakož i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sen. zn. [29 NSČR 21/2012](#), uveřejněného pod číslem 99/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 99/2012“).

Na tomto základě Nejvyšší soud především uzavírá, že s věřitelem H nejednal (při rozhodování o námitce podjatosti) jako s dalším insolvenčním navrhovatelem proto, že jím podaný „další“ insolvenční návrh (jímž je podle svého obsahu jeho podání v této insolvenční věci i ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KsBR 39 INS 16644/2014, i když tak není označeno) není opatřen předepsaným podpisem, takže se k němu nepřihlíží (srov. § 97 odst. 2, část věty za středníkem, insolvenčního zákona). Řečené platí bez zřetele k tomu, že ani insolvenční soud v této věci (jenž si je výše uvedeného vědom, jak patrně z jeho referátu) ani Krajský soud v Brně ve věci sp. zn. KsBR 39 INS 16644/2014 zatím nevyrozuměl věřitele H o tom, že se k jeho podání nepřihlíží (§ 97 odst. 4 insolvenčního zákona).

Insolvenční návrhy dlužníka (ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KsBR 45 INS 17396/2014) a věřitelů J. S., M. S. a J. P. (ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KsBR 39 INS 16644/2014) podmínku předepsaného podpisu splňují (přihlíží se k nim). Žádný z insolvenčních návrhů podaných těmito osobami není „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem (tím je insolvenční návrh insolvenčního navrhovatele T podaný u Městského soudu v Praze již 25. 4. 2014). Jde o „další“ insolvenční návrhy, podléhající režimu ustanovení § 107 insolvenčního zákona (lhostejno, že byly podány u jiného soudu – u Krajského soudu v Brně). Přitom Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. KsBR 39 INS 16644/2014 si je této skutečnosti vědom, jak plyne z informace ze 4. 7. 2014, zveřejněné v jeho spisu a zasláné na vědomí do insolvenčního spisu v této věci i do insolvenčního spisu ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KsBR 45 INS 17396/2014, kdežto Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. KsBR 45 INS 17396/2014 nikoliv (jak dokládá způsob, jímž nakládal s „dalším“ insolvenčním návrhem dlužníka).

V R 98/2012 i v R 99/2012 Nejvyšší soud vysvětlil, že:

„Považuje-li se další «insolvenční návrh» (v intencích § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona) za «přistoupení k řízení» o původním insolvenčním návrhu, nelze s ním dále zacházet jako se samostatným insolvenčním návrhem; jde o podání, které nemá (nevyvolává) účinky zahájení insolvenčního řízení. To mimo jiné znamená, že dnem, kdy došel insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu, «další insolvenční návrh», který se podle § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona považuje za «přistoupení k řízení» (o původním insolvenčním návrhu), nedošlo k zahájení nového samostatného insolvenčního řízení, že pro takového dalšího insolvenčního navrhovatele platí stav řízení, do něhož tímto způsobem přistoupil (§ 107 odst. 2 insolvenčního zákona), a že při posuzování právních vztahů mezi účastníky insolvenčního řízení nemůže insolvenční soud vycházet z toho, že by se další insolvenční navrhovatel (samostatně, svým

insolvenčním návrhem) vůbec něčeho domáhal.“

V usnesení ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 17/2011 (uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2014, pod číslem 60), pak Nejvyšší soud vysvětlil, že situaci, kdy je s „dalším“ insolvenčním návrhem, jenž se považuje (v intencích § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona) za „přistoupení k řízení“ o původním insolvenčním návrhu, po určitou dobu nakládáno jako se samostatným insolvenčním návrhem (je veden pod samostatnou spisovou značkou), nelze řešit ani tím, že soud vydá usnesení o spojení řízení ve věcech původního insolvenčního návrhu a dalšího insolvenčního návrhu. K tomu ozřejmil, že není-li další insolvenční návrh samostatným insolvenčním návrhem, pak (bez zřetele k tomu, že je chybně veden pod jinou spisovou značkou), není ani způsobilý ke spojení s insolvenčním řízením vedeným o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

Tamtéž Nejvyšší soud shrnul, že po zjištění, že nemůže jít o samostatný insolvenční návrh, měl být spis, v němž byl pod samostatnou spisovou značkou veden „další“ insolvenční návrh, uzavřen s poznámkou o mylném zápisu věci a příslušné podání („další“ insolvenční návrh) mělo být bez dalšího žurnalizováno jako podání náležející do insolvenčního řízení ve věci vedené o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

Je zjevné, že vše, co bylo označenými rozhodnutími Nejvyššího soudu řečeno výše, platí pro poměry řízení vedených u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014 a KSBR 45 INS 17396/2014 (každý další zápis čehokoliv v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014 jen rozhojňuje počet mylných zápisů pod touto spisovou značkou, kde soud jedná o insolvenčním návrhu, jehož zde není).

V R 98/2012 a v R 99/2012 Nejvyšší soud - vycházejí též z obsahu tam citované zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (projednávanému Poslaneckou sněmovnou ve 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120) - také vysvětlil, že pro poměry založené insolvenčním zákonem (při výkladu ustanovení § 107 insolvenčního zákona) jsou *mutatis mutandis* uplatnitelné závěry k institutu „přistoupení k řízení“ formulované v poměrech podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“), k ustanovení § 4 odst. 4 ZKV. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. [29 Odo 1081/2004](#) (na něž v dotčených souvislostech odkazují R 98/2012 i R 99/2012) se pak řeší situace, kdy je „další“ návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka podán u jiného soudu, než u kterého byl podán „původní“ (první) návrh prohlášení konkursu na majetek dlužníka. Nejvyšší soud pak v tomto usnesení uzavírá (s poukazem na závěry zformulované pod bodem X. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 177-178 /353-354/), že režimu ustanovení § 4 odst. 4 ZKV podléhají i nové (další) návrhy podané u jiného konkursního soudu. Přitom v odkazovaném stanovisku se též výslovně uvádí, že „soud nerozhoduje ani o spojení věcí ke společnému řízení (§ 112 odst. 1 o. s. ř.); to platí i tehdy, byl-li nový návrh omylem u konkursního soudu zapsán pod samostatnou spisovou značkou. Také soud, který zjistí, že u něj byl podán další návrh na prohlášení konkursu na majetek téhož dlužníka, ve věci žádné rozhodnutí nevydává (ať již by šlo o usnesení o místní či věcné nepřislušnosti nebo o zastavení řízení pro překážku věci zahájené). Neprodleně postoupí další návrh soudu, u kterého probíhá řízení o návrhu původním, přičemž o postoupení vyrozumí toho, kdo další návrh podal“.

Všechny tyto závěry jsou uplatnitelné i pro poměry založené pro insolvenční řízení úpravou obsaženou v § 107 insolvenčního zákona. Jakmile tedy soud, u kterého byl podán „další“ insolvenční návrh (lhostejno, zda jde o soud okresní nebo o soud krajský, jenž by jinak mohl být považován za „insolvenční soud“), zjistí, že řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu probíhá u jiného soudu, neprodleně postoupí „další“ insolvenční návrh soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, aniž by přijímal jakékoli rozhodnutí nebo činil kroky jinak předepsané pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem (ať již by šlo o vyhlášku, kterou se

oznamuje zahájení insolvenčního řízení, o výzvu věřitelům k přihlašování pohledávek v době před rozhodnutím o úpadku, o výzvu k odstranění vad insolvenčního návrhu nebo jeho příloh, o usnesení o místní či věcné nepřislušnosti soudu nebo o usnesení o zastavení řízení pro překážku věci zahájené). Jestliže soud některé z kroků předepsaných pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem přesto učiní, např. zapíše-li „další“ insolvenční návrh pod samostatnou spisovou značkou a vydá-li a zveřejní-li vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, nečiní to z něj pro poměry daného dlužníka „insolvenční soud“ (prvního stupně) ve smyslu ustanovení § 2 písm. b) insolvenčního zákona; tím je pouze soud, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu (k pojmu „insolvenční soud“ srov. i usnesení ze dne 29. 2. 2012, sen. zn. [29 NSČR 3/2012](#), uveřejněné pod číslem 84/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 84/2012“). I v takovém případě je zápis „dalšího“ insolvenčního návrhu pod samostatnou spisovou značkou mylným zápisem (jenž má být neprodleně odstraněn) a se zveřejněním vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, se nepojí žádný z účinků uvedených v ustanovení § 109 insolvenčního zákona (shodně srov. R 98/2012 a R 99/2012), a to ani tehdy, jestliže v řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu tyto účinky již pominuly v důsledku rozhodnutí přijatého „insolvenčním soudem“.

Příhláška pohledávky podaná věřitelem do insolvenčního řízení vedeného na základě „dalšího“ insolvenčního návrhu samostatně (a chybně) u jiného soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, nemá ve smyslu ustanovení § 173 odst. 4 insolvenčního zákona účinky přihlášky podané u „insolvenčního soudu“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. 29 NSČR 2/2010, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročník 2011, pod číslem 178, R 84/2012 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2013, sen. zn. 29 NSČR 5/2013).

V porovnání s dřívější konkursní úpravou (§ 4 odst. 4 ZKV) a výkladem k ní podaným ve výše označených rozhodnutích a stanovisku Nejvyššího soudu je přitom ustanovení § 107 insolvenčního zákona jiné v tom, že „další“ insolvenční návrh podaný u „jiného“ soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, se považuje za „přistoupení k řízení“ o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, jakmile dojde „jinému“ soudu (srov. dikce § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona), za „dalšího“ insolvenčního navrhovatele se ovšem osoba, která „další“ insolvenční návrh podala, považuje až od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu (srov. dikce § 107 odst. 1, věty druhé, insolvenčního zákona).

Lze tudíž shrnout, že žádná z osob, které (nesprávně) podaly „další“ insolvenční návrh ohledně dlužníkovu majetku u Krajského soudu v Brně (věřitelé J. S., M. S. a J. P. ve věci vedené pod sp. zn. KSBP 39 INS 16644/2014 a dlužník ve věci vedené pod sp. zn. KSBP 45 INS 17396/2014), se na základě takového podání dosud nestala „dalším“ insolvenčním navrhovatelem a nestane se jím, dokud Krajský soud v Brně tato podání nezašle Městskému soudu v Praze a dokud nedojdou Městskému soudu v Praze jako insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

U J. P. výše řečené již nemá samostatný význam, jelikož ten se stal „dalším“ insolvenčním navrhovatelem na základě podání, které v této věci (jak popsáno výše) došlo insolvenčnímu soudu 10. 7. 2014. U J. S., M. S. a dlužníka však jde o důvod, pro který je Nejvyšší soud nepovažoval za „další“ insolvenční navrhovatele pro účely rozhodování o námitce podjatosti.

Jen pro úplnost, v zájmu předejití dalších procesních komplikací způsobených tím, že věřitelé i dlužník nesprávně podávají další insolvenční návrhy u jiného soudu, než u toho, který je „insolvenčním soudem“ dlužníka, a za účelem zmenšení rizika, jež pro věřitele plyne z toho, že přihlašují své pohledávky u jiného soudu, než u toho, který je „insolvenčním soudem“ dlužníka,

Nejvyšší soud uvádí, že je přesvědčen o tom, že alespoň ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014 se ani z informace ze 4. 7. 2014 nepodávají žádné skutečnosti, jež by Krajskému soudu v Brně bránily v tom, aby všechny listiny, jež tvoří obsah tohoto spisu, neprodleně odeslal Městskému soudu v Praze jako insolvenčnímu soudu dlužníka a aby spis zn. KSBR 39 INS 16644/2014 uzavřel s poznámkou o mylném zápisu věci. Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014 brání stejnému postupu v současné době jen potřeba rozhodnout o odvolání proti usnesení o zastavení insolvenčního řízení (jestliže však usnesení o zastavení insolvenčního řízení /lhostejno zda správně vydané/ nabude právní moci, důvod postupovat listiny, jež tvoří obsah tohoto spisu, Městskému soudu v Praze jako insolvenčnímu soudu dlužníka již dán nebude).